

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СІЮЗА ПІСЬМЕННОКАЎ БССР

№94 (1116)

Субота, 1 снежня 1956 года

Цана 40 кап.

Сьбня ў нумары:

Перадаем.—Кіно ў вёсцы.
К. Кірэнка. — Наведвальнікі «звычайна» і «не звычайна» (2 стар.).
В. Броўкін.—Чаму малады рэжысёр пакінуў тэатр? (2 стар.).
С. Васілянак. — Каштоўнае навуковае даследаванне (3 стар.).
С. Баранаўх.—Калі ўзыходзіла сонца (3-4 стар.).
С. Нісневіч. — Чэшскі вучоны аб беларускай песні (4 стар.).

КІНО Ў ВЁСЦЫ

Кіно—самы масавы від мастацтва. Як кніга, газета і радыё, кіно стала неад'емнай часткай нашай быцц, той цудоўнай інаві, якую прынесла народу савецкая ўлада.

Дзе прыслухоўваюцца да галасы гледача, улічваюць яго пажаданні і прапановы, там кіноабслугоўванне сельскага насельніцтва наладжана ўаорна і неадхопу ў гледачах ніколі не бывае. Вопыт лепшых кінофікатараў рэспублікі перагоннае ў гэтым.

Што, здаецца, асабліва зрабілі органы культуры, механікі і матарысты Магілёўскай вобласці? Аказалі вельмі просты: асаблівага—сапраўды нічога. Яны дотрымаваліся да 39-й гадавіны Кастрычніка выканалі план 1956 года. Гэта іх вялікая прапоўна перамога. Ды і не толькі кінофікатараў, а тых маспосных партыйных і савецкіх арганізацый, старшын калгасаў і работнікаў культасветустановаў, якія аказвалі механікам і матарыстам, аддзелам культуры самую актыўную і дзейную дапамогу.

Кінофікаты Магілёўскай вобласці правялі вялікую работу, якой многія пабягаюць і якую звычайна неадраджаюць. Ды і сапраўды, не так лёгка выхоўваць кадры механікаў і матарыстаў, класіфікацыя пра павышэнне іх агульнаадукацыйнага і тэхнічнага ўзроўню, абуджэнне ў іх пачуццё адказнасці за даручаную справу, складанне маршруты і графікі кінопаказу, нарэшце, кантраляваць іх дзейнасць.

Вядома, поспех любой справы вырашаюць людзі. Гэта асабліва важна для раённых аддзелаў культуры. Толькі людзі з прызваннем, палыміня энтузіязму сваёй справы павінны працаваць на культурных фронце. Каб гэтым пытаннем сур'ёзна займаліся ўсе нашы органы культуры, можна сёння не трэба было б гаварыць пра многія прыкрасны з'явы ў рабоце сельскай кіносеткі рэспублікі.

У гэтым сэнсе найбольш характэрная дзейнасць Ліскага аддзела культуры. На працягу апошніх год раён не выконвае планаў кіноабслугоўвання калгаснага гледача. І вінаваты ў гэтым у першую чаргу загадчык аддзела тав. Памешкін. У рабоце сельскай кіносеткі раёна пануюць анархія і бескантрольнасць, якія прывялі да парушэння працоўнай дысцыпліны і розных з'яўленняў.

Як жа рэагуюць на гэта начальнік Гродзенскага абласнога ўпраўлення культуры тав. Кананцэў і намеснік міністра культуры на справы кінофікацыі і практыку тав. Паўбарыскі? Да ніяк. Нішчы загады, папярэджанні, званіць на тэлефон.

Можна, вядома, напісаць дзесяці загадаў і настаяў, правесці ішчэ з дзесяці праверак, але справа ад гэтага ніколі не палепшыцца. У дадзеным выпадку прычыны трэба шукаць у фармальным падборы кадраў і няўдалай расстаноўцы іх, якія сёння маюць месца ў Міністэрстве культуры і яго абласных ўпраўленнях. У нас ішчэ не знішчаны факты, калі на пасады загадчыкаў аддзелаў культуры трапляюць выпадковыя людзі, якія не зольны кіраваць і вырашаць задачы культурнага будаўніцтва. Так адражаны і ў Лізе. Намеснік міністра культуры тав. Ларыянава і начальнік абласнога ўпраўлення тав. Кананцэў, прызначаючы тав. Памешкіна загадчыкам аддзелам культуры, ведалі, што ён да гэтага працаваў у райспажыўсаюзае. Там справы ішлі даўка не даўка, і гэтую работу даваўся яму пакінуць. Як жа можна было пасля гэтага згадзіцца прызначыць кіраўніком аддзела чалавека, які мае самае п'янае ўважэнне аб культуры?

Часта можна пачуць скаргі на тое, што не хапае механікаў, матарыстаў. Між тым пры класіфікацыі і чуным стаўленні да гэтых людзей многія і сёння працавалі б на кіноперасоўках. Але работнікі некаторых аддзелаў культуры забыліся пра ленынскі павінны работы з кадрамі—царыліна выхоўваць, вучыць і дапамагаць.

Вядома, што сельскі механік працуе ў складаных умовах. Лезь не пачы мясціні ён раз'язджае па калгасах, а калі з'яўляецца ў раённым пентр на семінары або па фільм, яму няма дзе прытуліць галаву. У 17 раёнах Гродзенскай вобласці і сёння няма інтэрнатуў для механікаў, а ў

тых, што ёсць, холадна, брудна, няма газет, настольных гульняў і радыё.

Большасць раёнаў Гродзенскай вобласці не выконваюць планаў абслугоўвання калгаснага гледача. Асабліва трыва працу сельскай кіносеткі ў Іўеўскім, Сапоцкінскім, Жалудоцкім, Васілішкаўскім і Воранаўскім раёнах. У вобласці налічваюцца 222 кіностановаў, але не было ішчэ мясца, каб хоць палавіна з іх выканала дзяржаўныя заданні.

Апа а прычын незадавальняючай работы сельскай кіносеткі—масавыя прастоі апаратуры, якія дасягнулі ў Гродзенскай вобласці сапраўды астранамічных лічбаў. У многім вінаваты тут самі механікі, якія няўважліва абыходзяцца з амадэраванай за імі тэхнікай. Аказалі культуры не класіфікацыя пра тое, каб павысіць прафесійную кваліфікацыю механікаў і матарыстаў.

Калі з'яраецца ў апаратуры неважкіе пашкоджэнне, яго можна хутка ліквідаваць па месцы: замяніць саласаную частку запаловай. Але бядз ў тым, што гэтых запалова раённых аддзелаў культуры не маюць. Часам завадзіцца такі апарат аэвоіца на рамонт у вобласць і нават у Мінск. Гэта займае многа часу і звязана з вялікімі выдаткамі.

Галоўнае Міністэрства культуры (пачаліні тав. Габрыялін) фактычна перавярнуўся ў перасылачны пункт. Атрымае якую-небудзь дзель—пашле, не атрымае—чакае. Калі-б Галоўнае правяў больш ініцыятывы і заданія дапамагчы сельскай кінофікацыі ў іх рабоце, можна было-б многае зрабіць і на месцы. У рэспубліцы працуе завод «Кінодзель», ёсць рад прадпрыемстваў маспоснай прамысловасці, на якіх можна было-б наладзіць выраб найбольш патрабных дэталей.

Ставячы нашым кінофікатарам сур'ёзныя патрабаванні, неўдзя забываць, што ім трэба даць хоць-бы мінімальныя ўмовы для работы. Механік павінен мець у першую чаргу памяшканне, дзе правозіць сеансы, і транспарт, на якім правозіць апаратуру. Але як часта ад гэтым забываюць і аддзелы культуры, і мясцовыя партыйныя і савецкія арганізацыі, як часта механік сутыкаецца з глухой сцяной абязважэння і няўвагі да сваіх законных патрабаванняў.

У Магілёўскай вобласці ёсць дзве тысячы пунктаў кінопаказу, а агулаў—крыху больш за 300. Значыць, у аддзельных вёсках механік вымушаны паказваць кінокарціны ў прыватных іамах і розных ішчых непрастасаваных памяшканнях. Няаручнасці першій і гадава.

Мала таго, што не хапае памяшканняў, дык і тая, якія ёсць, заняты ў многіх раёнах пад склады. У рэспубліцы па гэтай прычыне не працуюць звыш 200 культасветустановаў. Заўважана, напрыклад, што за апошні час у Магілёўскай вобласці намнога зменшылася выкананне плана кіноза па гэтай прычыне.

Надшыла зима. Але многія культасветустановы рэспублікі не адрамантаваны, у іх холадна, няўтульна, няма кірэслаў. Цяжка ў такіх умовах працаваць.

Многія аддзелы культуры апраўваюць сваю трывную работу адсутнасцю сродкаў. Гэта не адражае сапраўднасці. Толькі ў Гомельскай вобласці, напрыклад, на будаўніцтва і рамонт культасветустановаў за шост сродкаў самаабслугоўвання сельскага насельніцтва ў гэтым годзе прадугледжана выдаткаваць 964 тысячы рублёў. Сігналы-ж, якія паступаюць у рэдакцыю, сведчаць аб тым, што гэтыя грошы і напалавіну не будуць выкарыстаны. Асабліва трыва фінансавыя культасветустановы Рачыцкага, Журавіцкага, Пстрыкаўскага, Церахоўскага і ішчых раёнаў. Між тым партыйныя і савецкія арганізацыі гэтых раёнаў занялі пазіцыю старонніх назіральных.

XX з'езд партыі наменіў вялікую праграму культурнага будаўніцтва. У шостай п'яцігодцы прадугледжана павялічыць на 30 працэнтаў колькасць кіностановак у вёсцы. Пачынаю абавязва работнікаў культурнага фронту рэспублікі—зрабіць усё магчымае, каб гэтая разгалінаваная сетка прапалава бездарна і поўнасцю заважлівая запатрабаванні нашага народа.

60-годдзе Нікалая Тіханова

3 снежня 1956 года спаўняецца 60 год з дня нараджэння вядомага савецкага паэта і грамадскага дзеяча, старшыні Савецкага камітэта абароны міру, члена Бюро Сусветнага Савета Міру Нікалая Сямёнавіча Тіханова.

У сувязі з гэтым праўленне Саюза пісьменнікаў БССР пасылае юбіляру наступнае прывітанне:

Дарагі Нікалай Сямёнавіч!

У дзень Вашага слаўнага шасцідзесяцігоддзя мы, беларускія паэты і пісьменнікі, шчыра азімаем Вам, аднаму з выдатнейшых майстроў рускай паэзіі, за тую вялікую радасць, якую Вы прынеслі нам сваімі гудоўнымі паэтычнымі твораі.

Мы шмат вучыліся і шмат вучымся ў Вас, дарагі Нікалай Сямёнавіч, умению сіціска, выразаа і страсна ў яркіх і непаўторных вобразах выказаць свае думкі. Ваша сумленнае і мужнае слова ўбагагачае і натхняе нашы сэрцы. Увесь ваш жыццёвы шлях, шлях салдата рэвалюцыі, пэняра і нястомнага змагара за мір, з'яўляецца для нас узорам служэння паэта

сваіму народу і Радзіме. І з поўным правам, адыбытым у працы і змаганні, Вы заявілі, што:

Я на зямлі сваёй
Пазнаў спакой і радасць,
Варожы нада мной
Агонь не мае ўлады.
Нішто не страшна мне,
За ўсё адказ даў свету...

Мы жадаем Вам, дарагі наш таварыш і друг, здароўя, многіх год жыцця і плённай творчай працы—стварэння ішчэ новых і новых таленавітых вершаў і поэм аб нашых мужных савецкіх людзях, аб нашай цудоўнай савецкай рэчаіснасці.

Праўленне Саюза пісьменнікаў БССР

ЭНТУЗІЯСТЫ КУЛЬТУРНАЙ РАБОТЫ

БРАТЫ ПАРХІМОВІЧЫ

Стаць кіномеханікамі браты Васіль, Палікар і Мікалай Пархімовічы марылі ішчэ за школьнай парты. Ніко ў вёсцы Новы Гуткоў раён за іх не ведаў, што прыхакала кіноперасоўка. А ўвечары ўсе тры, заціснуўшы ў куляку пакемачыныя рублі, першыя белгі ў канцылярную калгаса, дзе талі дэманстравалі фільм.

Для Васіля запавятная мера ажыццявілася ў 1951 годзе, калі ён, скончыўшы сямігадовую пайшоў працаваць матарыстам. За тры гады абвядзінні лезь не ўсю Слачунку, пашпее добра вучыўся не толькі рухавіку, а і апаратуру. Неўзабаве ён паспяхова здаў экзамены на механіка і быў накіраваны на працу ў самы далёкі куток раёна — Амгоўскі і Сарагоўскі сельскія саветы; Дзесяць вёсак і пасёлкаў абслугоўвае малады кіномеханік.

А калі вярнуўся з арміі брат Палікар, Васіль прапанаваў яму: «Ідзі да мяне, браце, матарыстам». Пры першым выеззе на маршрут Палікар зарэкамендаваў сабе надзірным спецыялістам. «У арміі палучыў гэтыя справы», — гаварыў ён.

Мікалай пасля арміі таксама спачатку працаваў матарыстам, а пасля здаў экзамены на механіка. Цяпер ён абслугоўвае хіжароў Вялікаліскага і Сярнскага сельсаветаў.

Раз, а то і два разы ў месцы браты сустракаюцца ў раённым аддзеле культуры, куды прыязджаюць для абмену фільмаў.

Тэбе што, Палікар, — гаворыць Васіль, — у тав маршрут ёсць добры клуб, Папрабаваў-бы ты на мом мясці паправаваць. У мяне клуб фактычна няма. У вёсцы Сарагі двароў 400, а сельскі савет няш год будзе клуб і ўсё няш не закончыць. Сёння і даў узялі, а столі—німа. Людзі прыходзяць у кажухах і то мерзнуць.

Васіль на нейкі момант замаўчаў, а пасля, нібы ўспомніўшы нешта цікавае, весела ўсімхнуўся і сказаў:

— Веласі, браце, старшыня сельсавета Лукашэвіч дык зусім не ходзіць у кіно. Як прыйдзе, яму гледаць адразу не столь паказваюць, дзе-ж тут утываюць, як апраўдаўшы.

Найбэжа прыходзіць малады кіномеханік. Але чаго не пераадолее маладосці! На ўчастку Васіля няма ніводнага добраўпарадкаванага клуба. Толькі калгаснае моладзь не жавае на гэта «Калі прыхадуць Васіль, значыць і фільм прывёз шчырав і сеанс пройдзе добра», — гавораць калгаснікі і ахвотна ідуць глядзець новую кінокарціну. За два галды работы на механіка не было ніводнай скаргі. Па 40 сеансаў у месці ставіць Васіль Пархімовіч, у тым ліку не менш дзесяці для дзяцей.

У летнюю спёку ў зівому сюзю можна сустрэць Васіля Пархімовіча з матарыстам Уладзімірам Цыркам. Ад вёскі да вёскі едуць яны, несучы калгаснікам святое нашых іаў, шчырую прадуу нашага жыцця.

Пра братоў Пархімовічаў з паўга гаворыць усё гледачы. У іх «халастых» сеансаў не бывае. Кожны месяц усё тры перамаюваюць, плаі.

Атрымаўшы ў суботу новыя фільмы, браты накіроўваюцца кожны на сваіму маршруту.

ЛІСАПАДАЎСКІ ДЗЕНЬ ЖАРТОКІ—МІЛЬГАНУ І ЯМА. ВАСІЛЮ ДА САРАГОЎ 35 КІЛОМЕТРАЎ, ПАКУЛЬ ЗЕЛЕДЗЕ—ІНОЧ АГОРНЕ. НАПРАДАДНІ ЁН АБЯДУЎ СВАІМ ГЛЕДАЧАМ ПРЫВЕЗІ КАРЦІНУ «БЕСМЯРКОТЫ ГАРІЗОН». МЕХАНІК ВЕДАЕ, ШТО ХОЦЬ ЛЮБІ І БЕЗ СТОЛІ, АЛЕ БУДЗЕ ПАЎНЮТКІ.

М. ТЫЧЫНА.

ЗІМОВЫМІ ВЕЧАРАМІ

— Увага! Гаворыць Ельнянскі калгасны радыёвэсць. Сёння ў вёсцы гадзіна вечаара член сельскага лекторыя тав. Паліненка прачытае ў калгасным клубе лекцыю аб міжнародным станавішчы, — аб'яўляе загадчык радыёвэсць тав. Палабед.

І воль увечары ў клуб прыйшлі пажылыя калгаснікі і моладзь. Здаецца, нікога ў халаста не засталася, а вокны калгаснага клуба ярка свечыцца, нібы запрашваючы заціснуць сядзі і пасядзець гадзіну-другую.

Клуб сельсавету імя Варахілава знаходзіцца ў цэнтры вёскі Ельня. Хоміскага раёна. І ўзвеш і увечары ў ім многалюдна. Вечарам наладжваюцца вечаарныя, ставіцца кіно, чытаюцца лекцыі і даклады.

Кожны, хто ідзе ў клуб, абавязкова спыніцца ля дошкі паказчыкаў. Шыкава-ж даведзана, як справы ў калгасах, як працуюць брыгады, асобныя калгаснікі. На гэты раз члены сельсавету і даведзана, што наперадзе ідзе трэцяя палыводчая брыгада, якая першая завяршыла ўсе сельскагаспадарчыя работы.

Загадчык клуба Кацярына Новікава накланалася аб тым, каб у ім было ўтульна і цёпла. З густым адрэбным шматлікімі вітрыны і мантажы: «Дзесяціны жывёладоў рэспублікі», «Лепшыя дзяркі калгасаў і саўгасаў Беларусі», «Мы за мір!» і ішчых. Прыгожы напісаны і лозунгі.

Ужо шмат лекцыяў і дакладаў прачытана ў гэтым годзе ў клубе: выступалі зоотэхнікі, аграномы, мэдработнікі, а сёння выступіла дырэктар мясцовай сямігадовай школы В. Паліненка.

Работа спланавана так што памяшканне клуба лічылі не пустое. Два-тры разы ў месяц паказваюцца новыя фільмы, два-тры вечаары заняты канцэртмі мастацкай самадзейнасці. На сцене клуба становіцца п'есам «На крутым павароце» К. Губарэвіча, «За вушкі да ды на сонейку» А. Махнача і ішчых. Калгасны хор добра выконвае песні савецкіх кампазітараў і народныя беларускія песні. У астатнія дні калгаснікі калектыўна слухаюць радыё, лекцыі і даклады, праводзяцца рэпетыцыі і г. д.

Не, не скардзяцца калгаснікі на свой клуб, ён стаў іх любімим месцам адычкіну.

М. КАРНЕВУ.

КНИГА — КРЫНІЦА ВЕДАЎ

Да нядаўняга часу бібліятэка Бабоўскай хаты-чытальні Жлобінскага раёна налічвала не больш 70—80 чытачоў. І воль адыным на паслядняй савета зашля гутарка аб палепшэнні не работы.

ПРЫЯНУЎ НОВЫХ ЧЫТАЧОЎ.

Выказаў сваю думку сабратар партыйнай арганізацыі калгаса тав. Казакоў.

Актыў хаты-чытальні чаў з арганізацыі калектыўных чытач і абмеркавалі кнігі. Ініцыятарамі ў гэтай справе сталі комсомолькі Анна Мілічэнка і Людміла Быкава. Настаўніца М. Грынкевіч у сабе дома праводзіла калектыўныя чыткі. Адыным яна прывясла кнігі неперэдня ў палыводчую брыгаду. Большасць калгаснікаў выказалі жаданне ўзяць іх пачытаць. З таго часу 60-гадовая настаўніца стала жаданым госьцем у чацвёртай палыводчай брыгадзе. І з трэцяй палыводчай брыгадзе і на ферме кінагошамакі і чытальнікамі сталі комсомолькі Люба Грыловіч і Люба Пашыякова.

З вялікай цікавасцю слухалі калгаснікі раман Г. Нікалаева «Жыво», калектыўную чытку якой арганізаваў настаўнік пачатковай школы тав. Барышчанка. Колькасць слухачоў з кожнай чыткі павялічвалася. Калі ў першы вечаар было дзесяць слухачоў, дык ужо на трэці—28.

Пазней былі праведзены тэматычныя вечаары, на якіх абмеркавалі раман Г. Нікалаева «Жыво» і кнігу К. Арлоўскага «Такім можа стаць кожны калгас».

Актыўным чытачом нашай бібліятэкі з'яўляецца дзярка Ніна Рыміцкая. «Сваімі поспехамі я абавязана кнізе», — сказала дзярка на нарадзе жывёладоў.

А нядаўна хата-чытальні атрымала пісьмо з Калгасна. Малады механікар Уладзімір Палабед, які ў гэтым годзе пасля заканчэння Гомельскага вучылішча механізацыі сельскай гаспадаркі выказаў жаданне ехаць на аспеанне палітных зямель, піша: «Дзякуй вам, што дапамагілі мне знайсці дарогу ў жыцці. Дзякуючы кнігам я палюбіў сваю працыю. І цяпер не шкадую, што выбраў яе».

Цяпер чытачымі бібліятэкі хаты-чытальні з'яўляюцца калі 300 чалавек.

Г. БАЧЭЎСКІ.

ЕН СТРЫМАЎ СВАЕ СЛОВА

Дэмабілізаваўшыся з радю Савецкай Арміі, Міхаіл Гамбічкі прыйшоў у раёны аддзел культуры і папрасіў, каб яго паставілі працаваць матарыстам кіноперасоўкі. Ён з запалам узяўся за даручаную справу. Дасканала вучыўся апаратуру. Неўзабаве яго накіравалі на курсы, і ён адтуль вярнуўся кваліфікаваным механікам.

Часта М. Гамбічкі дае па два-тры сеансы ў дзень. Разам з культасветработнікамі ён арганізоўвае таксама абмеркаванне прагледжаных мастацкіх і навукова-дакументальных фільмаў.

Адным з першых у Уздзенскім раёне падтрымаў пачынае расонскага кіномеханіка М. Логінава па распаўсюджванню літаратуры. У гэтым годзе Міхаіл не выязджаў на маршрут без твораў беларускіх і рускіх пісьменнікаў, без палітычнай і сельскагаспадарчай літаратуры. Перад пачаткам сеанса і пасля яго кіномеханік адкрывае сваю «кра-

Плакат работы мастера И. Гаффа, выпущены Дзержаўным выдвэцтвам выуленчага мастацтва да Дня Канстытуцыі.

Вся власть в СССР принадлежит трудящимся города и деревни в лице Советов депутатов трудящихся

Конституция СССР

Выстаўкі да Дня Канстытуцыі

Культасветустановаў рэспублікі рыхтуюцца шырока адзначыць 20-годдзе з дня зацвярджэння Канстытуцыі нашай Радзімы. У хатах-чытальнях, клубах, дамах культуры рыхтуюцца выстаўкі і вітрыны, прысвечаны гэтай знамянальнай дзе.

Цікавую выстаўку падрыхтавалі работнікі Дзержаўнай бібліятэкі імя В. І. Леніна. Яна складаецца з пішч стэндаў. На першым з іх — тэкст Канстытуцыі СССР, работы В. І. Леніна «Што такое савецкая ўлада», «Аб саюзе рабочага класа і сялянства», артыкулы і «прамовы кіраўнікоў Комуністычнай партыі і Савецкага ўрада. Астатнія стэнды расказваюць аб шостым пяцігодным плане развіцця народнай гаспадаркі СССР, аб уздыме сельскай гаспадаркі, матэрыяльнага добрабыту і культурнага ўзроўню савецкага народа.

Работнікі металчынага аддзела Гродзенскай абласной бібліятэкі склаў рэкамендацыйны спіс літаратуры для Дня Савецкай Канстытуцыі і разаслалі яго раённым бібліятэкам. Зроблен таксама фотамантаж на тэму «Што дала Канстытуцыя савецкаму народу».

5 снежня работнікі дакладаў выступілі на прадрпрыемствах з дакладамі і гутаркамі аб Савецкай Канстытуцыі.

За тыдзень

ВЕЧАР ЧЭХАСЛАВАЦКА-САВЕЦКАЯ ДРУЖБЫ

У тэатры імя Я. Купалы адбыўся вечаар працоўных Мінска, прысвечаны месячыку чэхаславацка-савецкай дружбы.

Залю запоўнілі рабочыя, інжынеры, пісьменнікі, вучоныя, студэнты, партыйныя і савецкія работнікі сталіцы Беларусі.

Сярод гасцей, якія былі на вечаары, — саветскі Чэхаславацкага пасольства ў Маскве М. Ляйчак, чэхаславацкі інжынер С. Брадзіц, С. Кандэлік, А. Жарэк, С. Журэк.

З дакладам «Дружба паміж чэхаславацкімі і савецкімі народамі» выступіў міністр асветы БССР І. Ільющынін. Ён складе вястушніў таксама саветскі Чэхаславацкага пасольства ў Маскве М. Ляйчак. Затым М. Танк і М. Луканін прачыталі вершы, прысвечаныя дружбе чэхаславацкага і савецкага народаў.

Канцэрт народнага хору

У Крупскім раённым доме культуры адбыўся канцэрт выязной групы артыстаў Беларускага народнага хору пад кіраўніцтвам Г. Цітовіча.

Жыхары гарадскога пасёлка з цікавасцю паслухалі беларускія, рускія і польскія песні ў выкананні артыстаў Я. Фёларова, П. Акулёнак і ішчых.

Канцэртны для воінаў

Артысты тэатра оперы і балету — частыя госці ў воінаў Мінскага гарнізона Нядаўна былі арганізаваны выезд у Н-скую часту. На салдацкай сцене была паставлена опера «Рыгалец».

У спектаклі прынялі ўдзел артысты М. Ворупеў, І. Балочнін, Г. Цілава, Т. Барукова і ішчых.

Абмеркаванне спектакля

У Беларускай дзержаўнай універсітэце адбылося абмеркаванне спектакля «Салавей». Паставлена драматычным тэатрам імя Я. Купалы. У госці да студэнтаў прыйшлі артысты. С. Бірля расказаў прысутным аб працы тэатральнага калектыву над новымі пастаюнкамі.

Затым выступілі студэнты Г. Шулькевіч, Ф. Майсейшын, В. Бечка і ішчых. Яны выказалі рад крытычных зауваг у адрас ацэраў — выканаўца

